

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe e-mail redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2021

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	5
Handhaving	9
Omgevingsrecht	10
Wabo	10
8.40- en 8.42-AMvB's	14
Waterwet	14
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	14
Bijstand	15
Bestuursrecht overig	16
Algemene Verordening Gegevensbescherming	16
Arbeidsomstandighedenwet	18
Belastingdienst-Toeslagen	21
Kansspelen	22
Meststoffenwet	22
Wet arbeid vreemdelingen	23
Vreemdelingenrecht	25
Asiel	25
Richtlijnen en verordeningen	26
Vreemdelingenbewaring	29

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2021, 441

CRvB, 12-05-2021 (publ. 26-05-2021), 18 4942 PW, 21/16 PW

college van burgemeester en wethouders van Hellevoetsluis.

Awb 4:17 e.v., 6:5 lid 1, 7:10 lid 2 en 4, 7:11

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. I.c. had het college ten tijde van de ingebrekestelling niet binnen zes weken beslist op het bezwaar. Op dat moment was het college nog in afwachting van de door de gemachtigde in te dienen bezwaargronden in aanvulling op zowel het door hem namens appellante als het door haarzelf ingediende bezwaarschrift. In deze specifieke situatie bewerkstelligt de ingebrekestelling niet dat het college een dwangsom verschuldigd is als het niet binnen twee weken nadien beslist. Het college kon ten tijde van de ingebrekestelling nog niet beslissen op het bezwaar zonder in strijd te komen met het recht.

Besluit waarbij het college de aanvraag van appellante om bijzondere bijstand voor de kosten van griffierecht heeft afgewezen. [...]

4.2. Appellante heeft aangevoerd dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de beslistermijn was opgeschort en de ingebrekestelling van 13 oktober 2017 daarom prematuur was. [...]

4.3. Indien een betrokkene een bezwaarschrift indient met een bezwaargrond en dus in zoverre niet in verzuim is, maar daarbij verzoekt om uitstel voor het indienen van nadere gronden en die termijn wordt verleend, wordt de beslistermijn niet verlengd met die verleende termijn. Zie de uitspraak van 9 juli 2019, [ECLI:NL:CRVB:2019:2215](#). De beroepsgrond die hierop steunt, kan appellante in dit geval toch niet baten. Daartoe wordt het volgende overwogen.

4.3.1. In dit geval zijn twee bezwaarschriften ingediend tegen hetzelfde besluit en heeft het college de ontvangst van elk van die twee aan onderscheidenlijk appellante en de gemachtigde bevestigd. Dat het ene bezwaarschrift is ingediend door appellante zelf en het andere namens haar, betekent niet dat sprake is van meer dan één bezwaar van appellante. Zo dit al rechtens mogelijk zou zijn, dan is daar in dit geval geen sprake van. Van belang is dat appellante bij de indiening van haar bezwaarschrift heeft meegedeeld dat zij een gemachtigde heeft, dat de gemachtigde de gronden van het door haar ingediende bezwaarschrift verder zal aanvullen, dat zij het dossier aan hem heeft overgedragen en dat het college de verdere correspondentie aan hem moet richten. Dit wordt niet anders doordat de gemachtigde van appellante in zijn bezwaarschrift niet verwijst naar het door appellante ingediende bezwaarschrift. De gemachtigde heeft immers ook het door appellante zelf ingediende bezwaar verder behandeld.

4.3.2. Het door de gemachtigde namens appellante ingediende bezwaarschrift bevatte geen gronden. In zoverre voldeed het niet aan de eisen van artikel 6:5, eerste lid, van de Awb. Het door appellante zelf ingediende bezwaarschrift bevatte wel een grond als bedoeld in deze bepaling. Daarmee was de termijn voor het beslissen op het bezwaar zes weken na indiening van het bezwaarschrift van appellante en is die termijn niet ingevolge artikel 7:10, tweede lid, van de Awb opgeschort doordat het door de gemachtigde ingediende bezwaarschrift nog geen gronden bevatte en daartoe – zoals verzocht – een herstelmogelijkheid was geboden. Vergelijk de in 4.3 genoemde uitspraak. Dit betekent niet dat de beslistermijn niet met toepassing van artikel 7:10, vierde lid, van de Awb zou kunnen worden verlengd.

4.3.3. Ten tijde van de ingebrekestelling van 13 oktober 2017 had het college niet binnen zes weken beslist op het bezwaar. In het midden kan blijven of het college in deze specifieke situatie, gelet op het verleende uitstel op verzoek van de gemachtigde, in verzuim was. Op dat moment was het college nog in afwachting van de door de gemachtigde in te dienen bezwaargronden in aanvulling op zowel het door hem namens appellante als het door haarzelf ingediende bezwaarschrift. In deze specifieke situatie bewerkstelligt de ingebrekestelling niet dat het college een dwangsom verschuldigd is als het niet binnen twee weken nadien beslist. Daartoe geldt het volgende.

4.3.4. De dwangsom bij niet tijdig beslissen op grond van artikel 4:17 en volgende van de Awb is bedoeld als middel om tijdige besluitvorming af te dwingen. In dit geval kon het college ten tijde van de ingebrekestelling nog niet beslissen op het bezwaar zonder in strijd te komen met het recht. Het college kon niet overgaan tot de volgens artikel 7:11 van de Awb verlangde integrale heroverweging van het besluit van 17 juli 2017 zonder eerst kennis te nemen van door de gemachtigde aangekondigde aanvullende gronden, waarvoor een termijn gegeven was. Die gronden waren nog niet ontvangen en die termijn was nog niet verstreken. Het college kon evenmin slechts een beslissing geven op de door appellante aangevoerde bezwaargrond, aangezien dan, na ontvangst van die aanvullende gronden van de gemachtigde, een aanvullende en mogelijk van de eerdere beslissing op bezwaar afwijkende beslissing op bezwaar gegeven zou moeten worden naar aanleiding van de door de gemachtigde aangevoerde bezwaargronden. Dit zou ten minste in strijd zijn met verbod van getrapte besluitvorming op een bezwaar. Appellante heeft dus met haar ingebrekestelling het college gebracht in een dwangpositie van conflicterende verplichtingen ten aanzien van het tijdig en volledig beslissen op bezwaar.

4.3.5. Hieruit volgt dat appellante geen rechtens te respecteren belang had bij haar ingebrekestelling. Die kon immers niet anders dan leiden tot weliswaar tijdige, maar door appellante veroorzaakte mogelijk onjuiste besluitvorming. Dit geldt in ieder geval in de situatie zoals hier, dat de betrokkene de gehele verdere behandeling van het door hemzelf ingediende bezwaarschrift, en daarmee van zijn materiële en processuele belangen, waaronder de tijdigheid van de besluitvorming, in die zaak, heeft overgedragen aan zijn gemachtigde en de betrokkene de ingebrekestelling zelf en buiten medeweten van zijn gemachtigde doet. Het belang van appellante bij het slechts incasseren van een dwangsom kan dit niet anders maken. Dit betekent dat het college, mede in het licht van het bepaalde van artikel 4:17, zesde lid, aanhef en onder b, van de Awb, geen dwangsom verschuldigd is. [...]

[ECLI:NL:CRVB:2021:1105](#)

JnB 2021, 442

ABRS, 26-05-2021, 202000219/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Elburg.

Awb 6:13

ONTVANKELIJKHEID. VOORBEREIDINGSPROCEDURE. I.c. kan artikel 6:13 van de Awb niet worden tegengeworpen aan [appellant], omdat het bestreden besluit is voorbereid met toepassing van de uniforme openbare voorbereidingsprocedure als bedoeld in afdeling 3.4 van de Awb. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRB van 14 april 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:786](#). Hierin heeft de Afdeling, naar aanleiding van het arrest van het EU-Hof van Justitie van 14 januari 2021, Stichting Varkens in Nood, [ECLI:EU:C:2021:7](#), overwogen dat in alle gevallen waarin in omgevingsrechtelijke zaken deze voorbereidingsprocedure is toegepast, artikel 6:13 van de Awb niet zal worden

teggeworpen aan belanghebbenden. Zaken over besluiten op grond van de Wabo worden als omgevingsrechtelijke zaken beschouwd.

[ECLI:NL:RVS:2021:1122](#)

JnB 2021, 443

Rechtbank Noord-Nederland, 12-05-2021 (publ. 20-05-2021), LEE 20/3527

Instituut Mijnbouwschade Groningen, verweerder.

Awb 6:7, 6:11

BEZWAARTERMIJN. I.c. is het bezwaar van eisers niet-ontvankelijk verklaard omdat het te laat is. Gelet op de geestestoestand van eiser en de andere omstandigheden van het geval is naar het oordeel van de rechtbank sprake van een situatie van verschoonbaarheid als bedoeld in artikel 6:11 van de Awb. De rechtbank is bekend met de strikte jurisprudentie van de AbRvS ten aanzien van deze bepaling. Het kan echter niet de bedoeling van de wetgever zijn geweest dat de termijnoverschrijding in deze aardbevingszaak aan eisers kan worden tegengeworpen. Immers, de wetgever heeft zich in de afgelopen jaren ook als opdracht gesteld om zich aan te passen aan het doenvermogen van de burger en een realistisch burgerperspectief tot uitgangspunt te nemen.

Verwijzing naar uitspraak van de rechtbank Noord-Nederland van 1 maart 2017,

[ECLI:NL:RBNNE:2017:715.](#)

[ECLI:NL:RBNNE:2021:1833](#)

JnB 2021, 444

ABRS, 26-05-2021, 202002656/1/A2

Raad voor Rechtsbijstand kantoor Arnhem (lees: het bestuur van de raad voor rechtsbijstand).

Awb

PROCESBELANG. Dat [appellant] i.c. met onbekende bestemming zou zijn vertrokken, maakt niet dat zijn belang bij een inhoudelijke beoordeling van zijn beroep tegen het bestreden besluit en dus zijn belang bij een toevoeging voor rechtsbijstand in dat verband zijn komen te vervallen. Hij komt juist op tegen de buitenbehandelingstelling van zijn asielverzoek omdat hij met onbekende bestemming is vertrokken en daarvoor heeft hij toevoegingen aangevraagd.

Verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 31 juli 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2643](#). [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1113](#)

JnB 2021, 445

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 03-05-2021 (publ. 21-05-2021), 384995 HA RK 21-98

Awb 8:15

WRAKING. I.c. is gebleken dat in de zaken waarin het wrakingsverzoek is gedaan, er nog geen rechter aan de zaken is toegewezen en dat aldus nog niet is bepaald welke rechter de zaken zal gaan behandelen. Er is dan ook nog geen rechter geweest die een beslissing in de zaken heeft genomen of anderszins in de zaak is opgetreden. Gelet daarop moet het wrakingsverzoek niet-ontvankelijk worden verklaard. Immers een wrakingsverzoek dient zich te richten tot een specifieke rechter die een zaak behandelt en die daarin een beslissing heeft genomen of anderszins in de zaak is opgetreden. Daarvan is in dit geval geen sprake.

[ECLI:NL:RBZWB:2021:2285](#)

JnB 2021, 446

ABRS, 26-05-2021, 202003041/1/A2

Raad voor Rechtsbijstand kantoor Arnhem (lees: het bestuur van de raad voor rechtsbijstand).

Awb 6:13, 6:24

HOGER BEROEP. I.c. is terecht vastgesteld dat [appellante] niet zelf maar namens de [partijen] beroep heeft ingesteld tegen het bestreden besluit. Dat de rechtbank op het voorblad van de aangevallen uitspraak heeft vermeld dat uitspraak wordt gedaan in de zaak tussen [appellante] en de raad, acht de Afdeling een kennelijke verschrijving. Uit de overwegingen en de beslissing in de aangevallen uitspraak blijkt immers heel duidelijk dat de rechtbank heeft geconstateerd dat [appellante] uitsluitend namens de [partijen] beroep heeft ingesteld en niet voor zichzelf. Dit heeft appellante ter zitting bij de Afdeling ook erkend. Omdat de [partijen] geen bezwaar hadden gemaakt, heeft de rechtbank het beroep vervolgens niet-ontvankelijk verklaard. Geen hoger beroep kan worden ingesteld door een belanghebbende aan wie redelijkerwijs kan worden verweten dat hij geen beroep bij de rechtbank heeft ingesteld. Nu niet is gebleken dat [appellante] niet redelijkerwijs kan worden verweten geen beroep te hebben ingesteld, moet het hoger beroep niet-ontvankelijk worden verklaard.

[ECLI:NL:RVS:2021:1103](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2021, 447

ABRS, 26-05-2021, 201904584/1/A2

staatssecretaris van Financiën.

Awb 8:73 (oud), 8:88 e.v.

Wet nadeelcompensatie en schadevergoeding bij onrechtmatige besluiten (hierna: Wns) V lid 1

Wet openbaarheid van bestuur (hierna: Wob)

SCHADEVERGOEDING. WOB. VERZOEKSCRIFTPROCEDURE. Artikel V, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wns bepaalt dat titel 8.4 van de Awb niet van toepassing is op schade veroorzaakt door besluiten of andere handelingen verricht in het kader van aan de Belastingdienst opgedragen taken. Het nemen van besluiten op grond van de Wob is een taak die aan de Belastingdienst is opgedragen. Dat deze taak ook aan andere bestuursorganen is opgedragen, is geen reden daar anders over te oordelen.

IMMATERIELE SCHADE. [Appellant] heeft geen oorzakelijk verband aannemelijk tussen de onrechtmatige besluitvorming door de Belastingdienst en de door hem gestelde gezondheidsklachten, zodat de met deze gezondheidsklachten samenhangende immateriële schade al om die reden niet voor vergoeding in aanmerking komt.

Het enkele feit dat een bestuursorgaan een besluit heeft genomen dat de toetsing door de bestuursrechter niet heeft doorstaan is onvoldoende om tot de slotsom te komen dat een belanghebbende daardoor in zijn eer en goede naam is aangetast. Daarvoor zijn bijkomende omstandigheden nodig die meebrengen dat het bestuursorgaan door zijn besluit de eer en goede naam van betrokkene heeft aangetast.

Besluit waarbij heeft de staatssecretaris een verzoek van [appellant] om schadevergoeding afgewezen. [...]

12. [appellant] betoogt in hoger beroep dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat titel 8.4 van de Awb niet van toepassing is. [appellant] wijst erop dat deze titel alleen buiten toepassing is verklaard voor schade veroorzaakt door de Belastingdienst bij de uitvoering van aan de dienst opgedragen taken. Het nemen van besluiten op grond van de Wob is niet een taak die specifiek aan de Belastingdienst is opgedragen. [...]

12.1. Artikel V, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wns bepaalt dat titel 8.4 van de Awb niet van toepassing is op schade veroorzaakt door besluiten of andere handelingen verricht in het kader van aan de Belastingdienst opgedragen taken. Het nemen van besluiten op grond van de Wob is een taak die aan de Belastingdienst is opgedragen. Dat deze taak ook aan andere bestuursorganen is opgedragen, is geen reden daar anders over te oordelen. De rechtbank heeft dan ook terecht geoordeeld dat titel 8.4 van de Awb niet van toepassing is op verzoeken om vergoeding van schade die zou voortvloeien uit besluiten die de dienst heeft genomen op grond van de Wob.

Het betoog faalt.

13. [appellant] betoogt verder dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat hij de door hem gestelde schade niet nu nog vergoed kan krijgen op grond van artikel 8:73 (oud) van de Awb. [...]

13.1. De rechtbank heeft het verzoek om schadevergoeding op grond van artikel 8:73 van de Awb terecht afgewezen. Uit artikel 8:73 (oud) van de Awb volgt dat een verzoek om schadevergoeding tijdens de beroepsprocedure moet worden gedaan. [appellant] stelt pas nadat de procedures over zijn verzoeken op grond van de Wob waren geëindigd op de hoogte te zijn gekomen van de mogelijkheid een verzoek om schadevergoeding in te dienen. De gevolgen van de te late ontdekking van de mogelijkheid van een beroep op artikel 8:73 (oud) van de Awb komen voor rekening van [appellant]. Hetzelfde geldt voor de gevolgen van het per abuis niet doen van een verzoek om vergoeding van proceskosten tijdens de procedures over de verzoeken op grond van de Wob. Uit artikel 8:75 van de Awb volgt dat hierom niet na afloop van die procedures nog kan worden verzocht. Het betoog faalt.

14. [appellant] betoogt ten slotte dat de rechtbank de staatssecretaris ten onrechte niet heeft veroordeeld tot vergoeding van door hem geleden immateriële schade. Volgens [appellant] heeft de rechtbank niet onderkend dat de Belastingdienst, door hem informatie te onthouden die van belang was voor de strafrechtelijke procedure die tegen hem liep, hem het recht op een eerlijk proces heeft ontnomen. [appellant] stelt verder dat de procedures die hij heeft moeten voeren om de door hem gewenste informatie van de Belastingdienst te krijgen fysieke klachten hebben veroorzaakt, waaronder onrust, hoofdpijn en hartklachten. Door hem aan te merken als misbruiker, heeft de Belastingdienst hem verder in zijn eer en goede naam geschaad, aldus [appellant]. Immateriële schade laat zich lastig in geld uitdrukken, maar volgens [appellant] is het bedrag waarom hij heeft verzocht op zijn minst op zijn plaats.

14.1. De Afdeling volgt de rechtbank in haar duiding van de brief van de staatssecretaris van 12 april 2018 als zuiver schadebesluit. Tegen dat besluit stond voor [appellant], na bezwaar, beroep op de bestuursrechter open. Deze duiding brengt met zich dat de rechtbank het verzoekschrift van [appellant] als bezwaarschrift naar de staatssecretaris had moeten doorzenden. Dat de rechtbank dit ten onrechte niet heeft gedaan leidt ertoe dat haar uitspraak voor vernietiging in aanmerking komt.

14.2. Ter zitting heeft de Afdeling met partijen besproken dat de bezwaarfase is overgeslagen. Partijen hebben de Afdeling eenparig verzocht om - in het licht van artikel 8:41a van de Awb - het geschil finaal te beslechten. Gelet op dit verzoek zal de Afdeling het als bezwaarschrift aan te

merken verzoekschrift begrijpen als een bezwaarschrift waarin is verzocht om in te stemmen met een rechtstreeks beroep tegen het besluit van 12 april 2018 door toepassing van artikel 7:1a van de Awb en zal de Afdeling er voorts van uitgaan dat de staatssecretaris daarmee heeft ingestemd. De Afdeling zal daarvan uitgaande en doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen toepassing geven aan artikel 7:1a van de Awb en overgaan tot de beoordeling van het door [appellant] ingestelde beroep.

14.3. Voor de beoordeling van een verzoek om vergoeding van immateriële schade wordt, volgens vaste jurisprudentie, aansluiting gezocht bij het civiele schadevergoedingsrecht. In artikel 6:106, eerste lid, aanhef en onder b, van het Burgerlijk Wetboek is, voor zover hier van belang, bepaald dat de benadeelde voor nadeel dat niet bestaat in vermogensschade, recht heeft op een naar billijkheid vast te stellen schadevergoeding, indien de benadeelde lichamelijk letsel heeft opgelopen, in zijn eer of goede naam is geschaad of op andere wijze in zijn persoon is aangetast. Van aantasting in de persoon op andere wijze dan schending van eer of goede naam kan sprake zijn als de benadeelde geestelijk letsel heeft opgelopen of een fundamenteel recht is geschonden.

14.4. [appellant] stelt dat de Belastingdienst zijn recht op een eerlijk strafproces geweld heeft aangedaan door de voor deze procedure relevante stukken niet (tijdig) te verstrekken. Nog daargelaten dat [appellant] niet aannemelijk heeft gemaakt dat deze stukken van wezenlijk belang waren voor zijn verdediging in de strafrechtelijke procedure, is het aan de strafrechter om een eerlijk verloop van het strafproces te bewaken en is het aan [appellant], indien hij meent dat zijn strafproces niet eerlijk verloopt of is verlopen, dat in de strafprocedure aan de orde te stellen. Dat heeft [appellant] ook gedaan, maar zonder succes. Dit betekent dat [appellant] geen oorzakelijk verband aannemelijk heeft gemaakt tussen de onrechtmatige besluitvorming door de Belastingdienst en de door hem gestelde (door de strafprocedure en de uitkomst daarvan veroorzaakte) gezondheidsklachten, zodat de met deze gezondheidsklachten samenhangende immateriële schade al om die reden niet voor vergoeding in aanmerking komt.

14.5. Daarbij komt dat degene die zich, zoals [appellant], beroept op de stelling dat hij geestelijk letsel heeft opgelopen, voldoende concrete gegevens zal moeten aanvoeren waaruit kan volgen dat in verband met de omstandigheden van het geval psychische schade bij hem is ontstaan. Daartoe is vereist dat naar objectieve maatstaven het bestaan van geestelijk letsel kan worden vastgesteld (zie het overzichtsarrest van de Hoge Raad van 28 mei 2019, [ECLI:NL:HR:2019:793](#), r.o. 2.4.5). Aan dat vereiste is met het door [appellant] gestelde niet voldaan. Weliswaar zal in de regel in dit soort gevallen sprake zijn van meer of minder sterk psychisch onbehagen en van een zich gekwetst voelen door een onrechtmatige gebleken besluit, maar dat is onvoldoende om aannemelijk te achten dat hij zodanig heeft geleden als gevolg van het onrechtmatige besluit dat sprake is van geestelijk letsel dat kan worden aangemerkt als een aantasting van zijn persoon, die recht geeft op vergoeding van immateriële schade (vergelijk het arrest van de Hoge Raad van 13 januari 1995, [ECLI:NL:HR:1995:ZC1608](#) en de uitspraak van de Afdeling van 29 maart 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:836](#)).

14.6. Over het betoog van [appellant] dat hij aanspraak maakt op vergoeding van immateriële schade wegens aantasting van zijn eer en goede naam, overweegt de Afdeling het volgende. Het besluit van 9 oktober 2014 is door de Afdeling vernietigd, omdat, volgens de Afdeling, geen aanleiding bestaat voor het oordeel dat [appellant] zijn bevoegdheid om Wob-verzoeken in te dienen en zijn recht beroep tegen het besluit van 9 oktober 2014 in te stellen, heeft misbruikt. De rechtbank heeft het beroep van [appellant] ten onrechte wegens misbruik van recht niet-ontvankelijk verklaard, aldus de Afdeling in haar uitspraak van 3 mei 2017.

14.7. Het enkele feit dat een bestuursorgaan een besluit heeft genomen dat de toetsing door de bestuursrechter niet heeft doorstaan is onvoldoende om tot de slotsom te komen dat een belanghebbende daardoor in zijn eer en goede naam is aangetast. Daarvoor zijn bijkomende omstandigheden nodig die meebrengen dat het bestuursorgaan door zijn besluit de eer en goede naam van betrokkene heeft aangetast. [appellant] heeft naar het oordeel van de Afdeling geen bijkomende omstandigheden genoemd en ook niet toegelicht dat en op welke wijze hij door deze kwalificatie in zijn eer en goede naam is aangetast, als gevolg waarvan hij andere dan vermogensschade heeft geleden.

14.8. Ter nadere toelichting overweegt de Afdeling dat de omstandigheid dat de Belastingdienst aan het besluit van 9 oktober 2014 ten grondslag heeft gelegd dat de handelwijze van [appellant], gelet op het grote aantal verzoeken, de korte tijd tussen de verzoeken en de aard van de verzoeken, waarvan de afhandeling disproportioneel veel tijd vraagt van de Belastingdienst, als misbruik van recht als bedoeld in artikel 3:13, gelezen in verbinding met artikel 3:15, van het Burgerlijk Wetboek kwalificeert, en dat de bestuursrechter heeft geoordeeld dat geen aanleiding bestaat voor deze kwalificatie, onvoldoende is om aan te nemen dat [appellant] daardoor in zijn eer en goede naam is aangetast en dat hij daarom in beginsel aanspraak kan maken op vergoeding van nadeel dat niet in vermogensschade bestaat. Deze in het vernietigde besluit opgenomen juridische kwalificatie van de handelwijze van [appellant] is weliswaar rechtens onjuist geoordeeld, maar deze kwalificatie is, in aanmerking genomen de inkleding daarvan in het besluit, niet dermate grievend of diffamerend dat, in verband met de betrokken belangen van [appellant] en de overige omstandigheden van het geval, geoordeeld moet worden dat deze tot een aantasting van de eer en goede naam van [appellant] heeft geleid. Daarbij neemt de Afdeling ook in aanmerking dat deze kwalificatie in dit geval niet zo evident ongegrond is dat deze daarom in de gegeven omstandigheden achterwege had behoren te blijven.

14.9. Ten overvloede wijst de Afdeling erop dat, indien er veronderstellenderwijs van uit zou worden gegaan dat [appellant] in dit geval in zijn eer en goede naam zou zijn aangetast door het vernietigde besluit, dit niet zonder meer impliceert dat [appellant] een vergoeding zou toekomen. Uit de zinsnede "een naar billijkheid vast te stellen schadevergoeding" in artikel 6:106 BW en uit de memorie van antwoord daarbij, volgt dat de rechter die op de voet van deze bepaling schadevergoeding toekent, een discretionaire bevoegdheid heeft met betrekking tot het bepalen van de omvang van die schadevergoeding. De rechter mag met alle omstandigheden van het geval rekening houden en hij heeft de bevoegdheid om, indien hij daartoe gronden aanwezig oordeelt, geen schadevergoeding toe te kennen (vergelijk Hoge Raad 27 april 2001, [ECLI:NL:HR:2001:AB1337](#)). De Afdeling wijst er in dit verband op dat [appellant] zijn betoog over de door hem gestelde immateriële schade slechts summier heeft gemotiveerd. Daartegenover staat onder meer dat het vernietigde besluit is bekend gemaakt op de in artikel 3:41 Awb voorziene wijze, dat wil zeggen enkel door toezending aan [appellant], en dat het oordeel van de Afdeling dat deze kwalificatie niet terecht was als een zekere genoegdoening heeft te gelden. Daarnaast is geen aanleiding voor een verdere vergoeding in geld zoals door [appellant] verzocht. De slotsom is dat [appellant] geen aanspraak kan maken op vergoeding van de door hem gestelde schade.

14.10. Uit het voorgaande volgt dat de staatssecretaris het verzoek van [appellant] om schadevergoeding heeft kunnen afwijzen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1091](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2021, 448

Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 18-05-2021 (publ. 19-05-2021), ARN 21/2148

Wet publieke gezondheid (Wpg) 58a, 58b, 58h, 58u

Tijdelijke regeling maatregelen covid-19 (Covid-regeling) 1.1, 3.1, 4.a1, 4.8

HANDHAVING. DWANGSOM. COVID. Sluiting privé sauna/wellness. I.c. is verzoekster op grond van artikel 4.8 van de Covid-regeling niet in overtreding geweest. Deze regelgeving was eerder op zijn minst niet duidelijk en verzoekster was tot 11 mei 2021 niet in overtreding. Dat volgt ook uit de toelichting bij de wetswijziging.

[...] Bij besluit van 20 april 2021 heeft de burgemeester aan verzoekster een last onder dwangsom opgelegd, inhoudende dat zij het pand waarin zij een privé sauna en wellness-centrum exploiteert per 23 april 2021 moet sluiten.

[...] 11.4. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is verzoekster op grond van artikel 4.8 van de Covid-regeling niet in overtreding geweest. Dat dit artikel pas van toepassing is wanneer de inrichting weer geopend mag zijn als publieke plaats volgt niet uit de tekst van dit artikel. Bij andere artikelen in de Covid regeling is wel specifiek een periode van sluiting genoemd, zoals bijvoorbeeld in artikel 4.4. van de Covid-regeling over eet- en drinkgelegenheden. Daarbij is in het vierde lid specifiek aangegeven dat de onderdelen a (hotels) en d (pretparken en dierentuinen) van het tweede lid niet gelden van 15 december tot en met 10 mei 2021. Ten tijde van het bestreden besluit was dit bij artikel 4.8 niet aangegeven. Het is de voorzieningenrechter ambtshalve bekend dat inmiddels een tweede lid aan artikel 4.8 van de Covid-regeling is toegevoegd. Daarin staat dat het eerste lid niet geldt van 11 mei 2021 tot en met 18 mei 2021. Hieruit leidt de voorzieningenrechter af dat deze regelgeving eerder op zijn minst niet duidelijk was en verzoekster tot 11 mei 2021 niet in overtreding was. Dat de regelgeving niet duidelijk was volgt ook uit de toelichting bij de wetswijziging.³

Conclusie

12. Het voorgaande betekent dat het bezwaar van verzoekster voorlopig oordelend een grote kans van slagen heeft en het bestreden besluit geen stand zal houden. De voorzieningenrechter zal het verzoek toewijzen en het bestreden besluit schorsen tot twee weken nadat op het bezwaar van verzoekster is beslist. Gelet op het huidige artikel 4.8 van de Covid-regeling mag verzoekster in ieder geval tot 18 mei 2021 niet geopend zijn voor publiek. [...]

[ECLI:NL:RBGEL:2021:2509](https://www.eclis.nl/rbgel/2021/2509)

JnB2021, 449

Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 20-05-2021 (publ. 26-05-2021), ARN 21/2194

burgemeester van Oldebroek.

Wet publieke gezondheid (Wpg) 58k, 58j

Tijdelijke regeling maatregelen covid-19 2a.1

HANDHAVING. DWANGSOM. COVID. Overtreding coronaregels in artikel 58k en 58j van de Wet publieke gezondheid en artikel 2a.1 van de tijdelijke regeling maatregelen covid-19; de zorgplicht gelezen in samenhang met de mondkapjesplicht. Partijen hebben op de zitting afspraken gemaakt. Verzoek toegewezen.

[ECLI:NL:RBGEL:2021:2539](https://www.eclis.nl/rbgel/2021/2539)

JnB2021, 450

Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 12-05-2021 (publ. 26-05-2021), UTR 21/1342

burgemeester van de gemeente Vijfheerenlanden.

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. Woningsluiting voor 3 maanden. I.c. kunnen zowel vraagtekens gezet worden bij de noodzaak om de woning te sluiten, als bij de evenredigheid van de sluiting in deze situatie. Het is aan de burgemeester om hierover in de bezwaarprocedure een verdere afweging te maken, maar er is bij de voorzieningenrechter in ieder geval twijfel bij de vraag of de burgemeester in redelijkheid van zijn bevoegdheid om de woning te sluiten gebruik heeft mogen maken. Hierbij is ook van belang dat de voorzitter van de Afdeling op 3 februari 2021 een conclusie heeft gevraagd over de indringendheid van de toetsing van bestuurlijke maatregelen door de bestuursrechter en de betekenis daarbij van het evenredigheidsbeginsel. Twee van de drie zaken waarin deze conclusie is gevraagd gaan ook over besluiten om woningen te sluiten nadat daarin drugs was gevonden. De voorzieningenrechter acht het niet ondenkbaar dat deze zaken ertoe leiden dat anders naar (de evenredigheid van) woningsluitingen moet worden gekeken dan de huidige lijn uit de overzichtsuitspraak. Dat kan gevolgen hebben voor de rechtmatigheid van het besluit van de burgemeester en van de beslissing op het bezwaar die hij moet nemen. Wijst het verzoek om voorlopige voorziening toe.

[ECLI:NL:RBMNE:2021:1917](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2021, 451

MK ABRS, 26-05-2021, 202003154/1/R1

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 5.19, 8.2a lid 1

Verordening op het binnenwater 2010 (Vob) 2.1.3, 2.3.3

WABO. INTREKKING. Nu op grond van artikel 8.2a, eerste lid van de Wabo de Vob-ontheffing gelijk wordt gesteld met een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onderdeel a en c, van de Wabo, was het college i.c. bevoegd om op grond van artikel 5.19, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wabo tot intrekking van de Vob-ontheffing over te gaan. [...] Bij besluit van 12 juni 2017 heeft het college aan [appellanten] op grond van artikel 2.3.3 van de Verordening op het binnenwater 2010 (hierna: Vob) een vervangingsvergunning verleend ten behoeve van het vervangen van de [woonboot A] door de [woonboot B] aan de [locatie 1] in Amsterdam en de eerder op 7 november 2014 op grond van artikel 2.5.2, tweede lid, van de Vob (thans artikel 2.1.3, tweede lid) verleende ontheffing ingetrokken.

Bij besluit van 13 november 2018 heeft het college de door [...] daartegen gemaakte bezwaren gegrond verklaard en het besluit van 12 juni 2017 herroepen.

Bij besluit van 26 februari 2019 heeft het college het besluit van 13 november 2018 ingetrokken, het besluit van 12 juni 2017 opnieuw herroepen met uitzondering van de intrekking van de Vob-ontheffing van 7 november 2014, en geweigerd de aangevraagde vergunning te verlenen.

[...] Intrekking

[...] 5.1. De Afdeling stelt vast dat in het besluit van 26 februari 2019 niet is gemotiveerd op welke wettelijke grondslag het college de Vob-ontheffing heeft ingetrokken. Het college heeft dan ook in strijd gehandeld met artikel 7:12, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb).

De Afdeling ziet echter aanleiding dit gebrek met toepassing van artikel 6:22 van de Awb te passeren, omdat [appellanten] hierdoor niet zijn benadeeld. Het college heeft ter zitting alsnog gemotiveerd dat de [woonboot B] niet is verbouwd overeenkomstig de tekeningen behorende bij de verleende Vob-ontheffing van 7 november 2014 - wat [appellanten] niet hebben betwist - en dat om die reden deze ontheffing op grond van artikel 5.19, eerste lid, onder b, van de Wabo is ingetrokken. Nu op grond van artikel 8.2a, eerste lid van de Wabo de Vob-ontheffing gelijk wordt gesteld met een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onderdeel a en c, van de Wabo, was het college naar het oordeel van de Afdeling bevoegd om op grond van artikel 5.19, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wabo tot intrekking van de Vob-ontheffing over te gaan. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1101](#)

JnB 2021, 452

ABRS, 26-05-2021, 202004822/1/R1

college van burgemeester en wethouders van Veere.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.10 lid 1 aanhef en onder d

WABO. WELSTAND. I.c. mocht het college een second opinion vragen over het eerdere welstandsadvies en heeft het deze second opinion aan zijn beslissing dat sprake is van strijd met redelijke eisen van welstand ten grondslag mogen leggen. De omstandigheid dat DSL de directe omgeving van het bouwplan niet fysiek ter plaatse heeft bekeken, maakt niet dat het welstandsadvies daarmee onzorgvuldig tot stand is gekomen.

[...] Bij besluit van [...] heeft het college opnieuw het bezwaar van [appellant sub 2] tegen de van rechtswege verleende omgevingsvergunning [Red: voor vervangende nieuwbouw van een woning] gegrond verklaard, deze van rechtswege verleende omgevingsvergunning herroepen en de gevraagde vergunning alsnog geweigerd.

[...] 4.1. Anders dan de rechtbank, is de Afdeling van oordeel dat het college aan DSL [Red: Stichting Dorp Stad en Land] een second opinion mocht vragen in aanvulling op het welstandsadvies van de CRK [Red: Commissie Ruimtelijke Kwaliteit]. Zoals het college en [appellant sub 2] terecht stellen, berust de verantwoordelijkheid voor welstandstoetsing bij het college en is het college niet gebonden aan een welstandsadvies. Daarbij merkt de Afdeling op dat het reglement van orde op de welstandscommissie, dat als bijlage 9 bij de bouwverordening is opgenomen, het college ook expliciet de mogelijkheid biedt om een second opinion te vragen indien het op een inhoudelijke grond tot een ander oordeel komt dan de welstandscommissie.

Het college heeft aan zijn welstandsoordeel het advies van DSL ten grondslag gelegd. De Afdeling ziet in de wijze van totstandkoming en de inhoud daarvan geen aanleiding voor het oordeel dat het college dit welstandsadvies niet aan zijn besluit ten grondslag heeft mogen leggen. Door dit negatieve welstandsadvies aan het besluit ten grondslag te leggen is het college gemotiveerd

afgeweken van het positieve advies van de CRK. Anders dan [partij] stelt, maakt de omstandigheid dat DSL de directe omgeving van het bouwplan niet fysiek ter plaatse heeft bekeken, niet dat het welstandsadvies daarmee onzorgvuldig tot stand is gekomen. DSL heeft zich onder meer gebaseerd op foto's van de directe omgeving. De Afdeling volgt [partij] niet in zijn stelling dat daarmee geen goed beeld kan worden gekregen van de al aanwezige bebouwing.

De conclusie is dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het college niet aan het positieve oordeel van de eigen welstandcommissie CRK voorbij kon gaan. De rechtbank is daarom ten onrechte tot de conclusie gekomen dat alleen al daarom geen sprake is van strijd met redelijke eisen van welstand. Het college mocht een second opinion vragen over het eerdere welstandsadvies van de CRK en heeft deze second opinion aan zijn beslissing dat sprake is van strijd met redelijke eisen van welstand ten grondslag mogen leggen. Het college was daarom gehouden de gevraagde omgevingsvergunning te weigeren op grond van artikel 2.10, eerste lid, aanhef en onder d, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht, wegens het niet voldoen aan redelijke eisen van welstand. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1119](#)

JnB2021, 453

Tussenuitspraak MK Rechtbank Oost-Brabant, 20-05-2021, SHE 20/2187T, SHE 20/2188 , SHE 20/2255 SHE 20/2256, SHE 20/2257, SHE 20/2258 en SHE 20/2259

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Eindhoven, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.12 lid 1 onder a onder 1

WABO. Omgevingsvergunning verbouwen kerk. Vergunninghoudster wil het concept “Sport- en recreatiecentrum” in de kerk onderbrengen. In dit concept is een aantal deelprojecten opgenomen, zoals een lasergame arena en een klimwand. I.c. is geen strijd met de bestemming ‘maatschappelijke doeleinden’. Maatschappelijke voorzieningen zijn in de planregels o.m. gedefinieerd als voorzieningen ten behoeve van sport en sportieve recreatie. Niet alleen publieke instellingen, maar ook commerciële bedrijven kunnen maatschappelijke voorzieningen exploiteren. Verweerder heeft nauwgezet in kaart gebracht wat vergunninghoudster allemaal van plan is om te gaan doen in de kerk. Deze opsomming van activiteiten heeft verweerder, kunnen beschouwen als een voorziening ten behoeve van sportieve recreatie. Bijna alle, door vergunninghoudster bedachte, activiteiten hebben een sportief element.

[ECLI:NL:RBOBR:2021:2379](#)

JnB 2021, 454

Rechtbank Den Haag, 26-04-2021 (publ. 19-05-2021), SGR 19/6026

college van burgemeester en wethouders van Den Haag, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a

Besluit omgevingsrecht (Bor) 5.16

WABO. Omgevingsvergunning voor het plaatsen van een digitale reclamezuil (MUPI). Vast staat dat door verweerder een omgevingsvergunning is verleend als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder a van de Wabo voor een tijdelijk bouwwerk als bedoeld in artikel 1.1, eerste lid, van het Bouwbesluit 2012. De rechtbank constateert dat in de omgevingsvergunning geen bepaling is opgenomen dat derde-partij verplicht is na 31 december 2025 de MUPI te

verwijderden. De rechtbank is daarom van oordeel dat het bestreden besluit is genomen in strijd met artikel 5.16 van het Bor.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:4341](#)

JnB 2021, 455

ABRS, 26-05-2021, 202000219/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Elburg.

Awb 6:13

WABO. ONTVANKELIJKHEID. VOORBEREIDINGSPROCEDURE. I.c. kan artikel 6:13 van de Awb niet worden tegengeworpen aan [appellant], omdat het bestreden besluit is voorbereid met toepassing van de uniforme openbare voorbereidingsprocedure als bedoeld in afdeling 3.4 van de Awb. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRs van 14 april 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:786](#). Hierin heeft de Afdeling, naar aanleiding van het arrest van het EU-Hof van Justitie van 14 januari 2021, Stichting Varkens in Nood, [ECLI:EU:C:2021:7](#), overwogen dat in alle gevallen waarin in omgevingsrechtelijke zaken deze voorbereidingsprocedure is toegepast, artikel 6:13 van de Awb niet zal worden tegengeworpen aan belanghebbenden. Zaken over besluiten op grond van de Wabo worden als omgevingsrechtelijke zaken beschouwd.

[ECLI:NL:RVS:2021:1122](#)

JnB 2021, 456

MK Rechtbank Oost-Brabant, 25-05-2021, SHE 20/1938 en SHE 20/1973

college van burgemeester en wethouders van Landerd, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef en onder e

Wet geurhinder en veehouderij

Regeling geurhinder en veehouderij (hierna: Regeling)

WABO-MILIEU. Geurhinder. Rendement combiluchtwassers. Herstelbesluit na tussenuitspraak [ECLI:NL:RBOBR:2020:5970](#). I.c. heeft verweerder bij de beoordeling mogen betrekken dat een reële kans bestaat dat een goed functionerende combiluchtwasser een hoger rendement kan halen. Dit volgt voldoende uit de nota van toelichting op de wijziging van de Regeling waar verweerder en vergunninghoudster op hebben gewezen. Bij een hoger rendement daalt de voorgrondbelasting op de woningen. Onder deze omstandigheden is de rechtbank van oordeel dat verweerder in het herstelbesluit voldoende heeft onderbouwd dat op dit moment geen sprake is van ontoelaatbare milieugevolgen. De rechtbank wijst er ten overvloede op dat, mocht in de toekomst blijken dat een goed functionerende luchtwasser niet in staat is een hoger rendement dan 45% te behalen, verweerder beter zal moeten motiveren waarom hij een geurbelasting van 30 Odourunit op 2 woningen in de directe omgeving niet ontoelaatbaar vindt.

[ECLI:NL:RBOBR:2021:2454](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 20-04-2021 (publ. 20-05-2021), BRE 21/710 WABOM T

([ECLI:NL:RBZWB:2021:1930](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 22-04-2021 (publ. 20-05-2021), BRE 20/8854 ACTMIL ([ECLI:NL:RBZWB:2021:2281](#));
- Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 18-12-2020 (publ. 20-05-2021), BRE 20/941 ACTMIL ([ECLI:NL:RBZWB:2020:6398](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB 2021, 457

MK ABRs, 26-05-2021, 202002872/1/R1

minister van Infrastructuur en Waterstaat.

Waterwet 2.1, 6.21

WATERWET. Een privaatrechtelijke belemmering geen reden kan zijn een watervergunning te weigeren. Verwijzing naar de uitspraken van de ABRs van 13 januari 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:58](#) en 8 februari 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:302](#). Deze uitspraken hebben ook betrekking op watervergunningen op grond van een keur van een waterschap. Die vergunningverlening vindt plaats aan de hand van het toetsingskader van artikel 6.21 in samenhang met artikel 2.1, eerste lid, van de Waterwet. Omdat een privaatrechtelijke belemmering niet valt te herleiden tot de doelstellingen van artikel 2.1, eerste lid, van de Waterwet, kan die belemmering geen reden zijn om de watervergunning te weigeren. Datzelfde geldt voor de door [appellant] vermeende hoofdelijke aansprakelijkheid.

[ECLI:NL:RVS:2021:1094](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2021, 458

MK CRvB, 12-05-2021 (publ. 25-05-2021), 19/1745 WAJONG

Raad van bestuur van het Uvw.

Wajong 1a:1

WAJONG. Gelet op de aanwezige informatie van de behandelaars van appellant concludeert de Raad dat het ontbreken van mogelijkheden tot arbeidsparticipatie in het geval van appellant duurzaam is te achten. De Raad voorziet zelf en kent appellant een Wajong-uitkering toe.

4.2. Niet in geschil is dat appellant geen mogelijkheden tot arbeidsparticipatie (arbeidsvermogen) heeft. Het Uvw heeft als eerste dag van arbeidsongeschiktheid 1 juli 2016 aangehouden. Appellant liep toen vast in zijn studie en maakte een psychose door. In geschil is of het ontbreken van arbeidsvermogen duurzaam is. [...]

4.6. De Raad stelt vast dat de aanneming van de verzekeringsarts bezwaar en beroep dat verbetering van de belastbaarheid mogelijk is, slechts is gebaseerd op algemene, niet op de persoon van appellant betrekking hebbende informatie. Daar tegenover staat de in stellige bewoordingen geformuleerde overtuiging van de behandelaars van appellant, dat bij appellant sprake is van somberheid in de grondstemming en een chronisch gebrek aan draagkracht die niet behandelbaar zijn. De vader van appellant heeft ter zitting van de Raad op indringende wijze toegelicht wat dit in de dagelijkse praktijk betekent. De Raad ziet geen reden om de gemotiveerde conclusies van de behandelaars, die immers de veronderstelde toekomstige verbetering tot stand hadden moeten brengen, niet tot uitgangspunt te nemen. Dat sociaalpsychiatrisch verpleegkundige [spv] aanvankelijk meende dat cognitieve gedragstherapie ook in het geval van appellant effectief zou kunnen zijn en hiervan dus later is teruggekomen, maakt niet dat anders moet worden geoordeeld. Zoals de behandelaars hebben uiteengezet, betrof dit een gedachte in de beginfase van de behandeling en kan er gedurende de behandeling en het beter leren kennen van de patiënt, een verandering van inzicht optreden.

4.7. Gelet op wat in overweging 4.4 tot en met 4.6 is overwogen, slaagt het hoger beroep. [...] Gelet op de aanwezige informatie van de behandelaars van appellant concludeert de Raad dat het ontbreken van mogelijkheden tot arbeidsparticipatie in het geval van appellant duurzaam is te achten. Daarmee voldoet appellant aan de voorwaarden voor het recht op een Wajong-uitkering. Er bestaat dan ook aanleiding om met toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht, zelf in de zaak te voorzien door appellant met ingang van 7 augustus 2017 een Wajong-uitkering toe te kennen.

[ECLI:NL:CRVB:2021:1168](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2021, 459

MK CRvB, 04-05-2021 (publ. 26-05-2021), 19/888 PW

dagelijks bestuur van het openbaar lichaam Ferm Werk.

PW

PARTICIPATIEWET. SCHADEVERGOEDING. Rekening houdend met alle omstandigheden, in het bijzonder de aard en de ernst van het letsel, zoals dit tot uitdrukking komt in de brief van de behandelend psychiater, en de uitermate onzorgvuldige handelwijze van het dagelijks bestuur en de gevolgen daarvan voor appellante zoals beschreven, acht de Raad, anders dan de rechtbank, een vergoeding van € 750,- billijk.

4.3.3. Bij de vaststelling van de schadevergoeding naar billijkheid moet rekening gehouden worden met alle omstandigheden van het geval, waaronder de aard en de ernst van het letsel, de aard, de duur en de ernst van de verweten gedraging, de aard van de aansprakelijkheid en de economische omstandigheden van beide partijen.

4.4. Dat sprake is van geestelijk letsel als bedoeld in 4.3.2 als gevolg van de onrechtmatige besluitvorming is niet in geschil. De ernst van dit letsel en de forse toename van de klachten volgen uit de door appellante ingebrachte medische stukken, waaronder de in 2.3 genoemde brief van haar behandelend psychiater.

4.5. Evenmin is in geschil dat de handelwijze van het dagelijks bestuur zeer onzorgvuldig is geweest. Ter zitting heeft de gemachtigde van het dagelijks bestuur dit zelf ook onderkend door de handelwijze van het dagelijks bestuur te omschrijven als 'zwaar ondermaats'. Er is sprake geweest van een zeer langdurig, rommelig, tegenstrijdig en herhaaldelijk foutief besluitvormingstraject. Immers, zoals uit de onder 1 vastgestelde feiten volgt, is het dagelijks bestuur pas na meer dan drie jaar, waarbij telkens andere berekeningen werden gemaakt, erin geslaagd een juiste berekening te maken van de hoogte van de woonkostentoeslag. Daarbij heeft het dagelijks bestuur de mails van appellante gedurende het traject niet, niet tijdig, onvolledig of zelfs onjuist beantwoord.

4.6. Rekening houdend met alle omstandigheden als in 4.3.3 bedoeld, in het bijzonder de aard en de ernst van het letsel, zoals dit tot uitdrukking komt in de brief van de behandelend psychiater, en de uitermate onzorgvuldige handelwijze van het dagelijks bestuur als beschreven in 4.5 en de gevolgen daarvan voor appellante zoals beschreven in 4.4, acht de Raad, anders dan de rechtbank, een vergoeding van € 750,- billijk. Voor toekenning van een hoger bedrag bestaat geen aanleiding.

[ECLI:NL:CRVB:2021:1144](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Algemene Verordening Gegevensbescherming

JnB 2021, 460

Rechtbank Den Haag, 22-04-2021 (publ. 25-05-2021), SGR 19/7626

college van burgemeester en wethouders van Gouda, verweerder.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 12 lid 4, 15

Uitvoeringswet AVG 34

AVG. Inzageverzoek. Verweerder wordt i.c. niet gevolgd in zijn standpunt dat uit artikel 12, vierde lid, van de AVG volgt dat het niet mogelijk is om bezwaar te maken tegen het buiten behandeling stellen van een inzageverzoek. Dat in artikel 12, vierde lid, van de AVG enkel wordt gesproken over de mogelijkheid om “beroep bij de rechter in te stellen”, maakt niet dat de bezwaarprocedure door verweerder overgeslagen moet worden.

Besluit waarbij verweerder het namens eiser door zijn gemachtigde ingediende inzageverzoek buiten behandeling heeft gesteld. [...]

Tegen welk besluit wordt beroep ingesteld en wat voeren partijen hierover aan?

4.1. De rechtbank constateert dat eiser in zijn beroepschrift stelt dat hij rechtstreeks beroep indient tegen het primaire besluit, nu verweerder van mening is dat tegen het primaire besluit geen bezwaar mogelijk is. Door hetgeen dat namens eiser is aangevoerd ter zitting, vat de rechtbank het standpunt van eiser zo op dat hij primair betoogt dat hij wel degelijk bezwaar kan maken tegen het primaire besluit. Hiervoor verwijst eiser naar artikel 34 van de Uitvoeringswet Algemene Verordening Gegevensbescherming (UAVG).

Verweerder is het hier niet mee eens en stelt dat eiser alleen rechtstreeks beroep kan instellen tegen het primaire besluit. [...]

4.2. Gelet op het voorgaande dient de rechtbank zich eerst uit te laten over de vraag of verweerder gehouden was het bezwaarschrift van eiser in behandeling te nemen en daarop een besluit te nemen.

Had verweerder een besluit op het bezwaar van eiser moeten nemen?

4.3. Zoals verweerder terecht stelt, wordt in artikel 12, vierde lid, van de AVG vermeld dat verweerder een betrokkene, als zijn verzoek zonder gevolg blijft, informeert over de mogelijkheid om een klacht in te dienen bij een toezichthoudende autoriteit en beroep bij de rechter in te stellen. Ook heeft verweerder terecht gesteld dat de AVG een hogere regeling betreft dan de UAVG waarin is opgenomen dat een schriftelijke beslissing op een inzageverzoek, zoals bedoeld in artikel 15 van de AVG, geldt als een besluit in de zin van Awb.³

De rechtbank volgt verweerder echter niet in zijn standpunt dat uit artikel 12, vierde lid, van de AVG volgt dat het niet mogelijk is om bezwaar te maken tegen het buiten behandeling stellen van een inzageverzoek. Dat in artikel 12, vierde lid, van de AVG enkel wordt gesproken over de mogelijkheid om “beroep bij de rechter in te stellen”, maakt volgens de rechtbank niet dat de bezwaarprocedure door verweerder overgeslagen moet worden. Hiertoe overweegt de rechtbank dat de bezwaar- en beroepsprocedure uit de Awb nationaalrechtelijk is en dat met de betreffende passage in artikel 12, vierde lid, van de AVG enkel is verzekerd dat rechtsmiddelen openstaan tegen het buiten behandeling stellen van een inzageverzoek. Voorts acht de rechtbank bij het oordeel van belang dat uit artikel 34 van de UAVG ook volgt dat een schriftelijke beslissing op een inzageverzoek een besluit in de zin van de Awb is en dat daartegen bezwaar kan worden gemaakt.⁴ De rechtbank verwijst in dit kader tot slot naar een uitspraak in een vergelijkbare zaak, waarbij het bezwaarschrift wel in behandeling is genomen en het bestuursorgaan een besluit op bezwaar heeft genomen [Red.: Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 09-12-2020, [ECLI:NL:RVS:2019:2927](#)].

Gelet op het voorgaande is de rechtbank dan ook van oordeel dat met het nemen van een besluit op bezwaar niet wordt afgeweken van de AVG. Artikel 23 van de AVG speelt in dit kader daarom geen rol. Overigens merkt de rechtbank op dat de wetgever met betrekking tot besluiten over het recht op inzage en het recht op rectificatie en vernietiging van politiegegevens (artikelen 25 en 28 van de Wet politiegegevens) in de Bijlage 1 Regeling rechtstreeks beroep bij de Awb heeft bepaald dat daartegen *geen bezwaar* kan worden gemaakt.

4.4. Gelet op hetgeen overwogen onder 4.3. is de rechtbank van oordeel dat verweerder ten onrechte het bezwaarschrift niet in behandeling heeft genomen. Verweerder had een besluit op bezwaar moeten nemen. Het bericht van verweerder van 21 november 2019 kan dan ook worden beschouwd als een schriftelijke weigering om een besluit te nemen, zoals bedoeld in artikel 6:2, onder a, van de Awb. Deze met een besluit gelijk te stellen weigering dient te worden vernietigd. Verweerder dient alsnog binnen 8 weken een besluit op het bezwaar van eiser te nemen met inachtneming van de relevante jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) [Red.: Verwijzing naar de uitspraken van de ABRS van 09-12-2020, [ECLI:NL:RVS:2019:2915](#) en [ECLI:NL:RVS:2019:2927](#)]. Uit deze jurisprudentie volgt onder meer dat het overleggen van een kopie van een identiteitsbewijs voldoende kan zijn om de identiteit vast te stellen, maar ook dat aanvullende informatie gevraagd mag worden indien er reden bestaat om te twijfelen aan de identiteit. [...]
[ECLI:NL:RBDHA:2021:4427](#)

Zie in dit verband ook de door deze rechtbank op dezelfde datum gedane uitspraken inzake nrs. [ECLI:NL:RBDHA:2021:4428](#), [ECLI:NL:RBDHA:2021:4429](#), [ECLI:NL:RBDHA:2021:4430](#) en [ECLI:NL:RBDHA:2021:4431](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Arbeidsomstandighedenwet

JnB 2021, 461

MK ABRS, 26-05-2021, 202000680/1/A3

staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Arbeidsomstandighedenbesluit (Arbobesluit) 3.17, 7.4

ARBEIDSOMSTANDIGHEDENWET. BOETE. Ook als de rechter het beleid niet onredelijk heeft bevonden, moet de staatssecretaris bij de toepassing daarvan in een individueel geval beoordelen of die toepassing in overeenstemming is met de hiervoor bedoelde wettelijke eisen aan de uitoefening van de boetebevoegdheid. Steeds moet de boete, zo nodig in aanvulling op of in afwijking van het beleid, zo worden vastgesteld dat deze evenredig is. De rechter toetst het besluit van het bestuursorgaan zonder terughoudendheid.

Dit betekent dat ook het gedeeltelijk voldoen aan een matigingsgrond op grond van artikel 5:46, tweede lid, van de Awb kan leiden tot matiging van de boete. Ook inspanningen die zijn verricht na de overtreding, ter voorkoming van verdere overtredingen, kunnen van betekenis zijn voor de beoordeling of de opgelegde boete evenredig is. Verwijzing naar ABRS 5-2-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:369](#). Inspanningen achteraf kunnen alleen tot matiging leiden als deze adequaat zijn en uit eigen beweging en zo snel mogelijk zijn verricht.

[...] 2. Omdat [appellante sub 2] volgens de minister het gevaar te worden geraakt door voorwerpen niet zoveel mogelijk heeft beperkt, heeft zij volgens hem artikel 7.4, derde en vierde lid, in samenhang gelezen met artikel 3.17 van het Arbeidsomstandighedenbesluit (hierna: Arbobesluit) overtreden. De minister heeft daarvoor een boete opgelegd. [appellante sub 2] heeft volgens hem niet voldaan aan één of meer van de matigingsgronden als genoemd in artikel 1, elfde lid, van de Beleidsregel boeteoplegging arbeidsomstandighedenwetgeving (hierna: de Beleidsregel). [...]

[...] Verwijtbaarheid en matigingsgronden

6. In beginsel mag bij bewezenverklaring van de gedraging waarvoor de boete is opgelegd van de verwijtbaarheid van de overtreding worden uitgegaan. In situaties waarin verwijtbaarheid volledig ontbreekt, bestaat geen grond voor boeteoplegging. Die situatie doet zich in elk geval voor als de overtreder aannemelijk heeft gemaakt dat hij alles wat redelijkerwijs mogelijk was, heeft gedaan om de overtreding te voorkomen. Een verminderde mate van verwijtbaarheid kan aanleiding geven de boete te matigen. Daarbij kan een rol spelen dat uit feiten en handelingen blijkt dat de overtreding niet opzettelijk is begaan. Aan dit uitgangspunt is invulling gegeven in artikel 1, elfde lid, van de Beleidsregel. In deze bepaling zijn vier inspanningen beschreven die elk kunnen leiden tot matiging van de boete met 25%. De vraag of [appellante sub 2] een verwijt te maken valt, hangt dus samen met de vraag of [appellante sub 2] aan de vier matigingsgronden van artikel 1, elfde lid, van de Beleidsregel heeft voldaan.

6.1. De staatssecretaris mocht zich op het standpunt stellen dat [appellante sub 2] op het moment van het ongeval nog geen veilige werkwijze had ontwikkeld. [...] Er is daarom ook geen sprake van het volledig ontbreken van verwijtbaarheid.

6.2. Bij het beoordelen of is voldaan aan de andere matigingsgronden, kan in aanmerking worden genomen dat geen sprake was van een veilige werkwijze. Er kan namelijk sprake zijn van een samenhang tussen de verschillende matigingsgronden. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 15 juli 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1655](#). In dit geval leidt het ontbreken van een veilige werkwijze ertoe dat de staatssecretaris zich op het standpunt heeft mogen stellen dat [appellante sub 2] ook niet aan de drie andere matigingsgronden heeft voldaan. [...]

[...] Evenredigheidstoets en inspanningen achteraf

6.4. De staatssecretaris is bevoegd een boete op te leggen bij overtreding van artikel 7.4, derde en vierde lid, in samenhang gelezen met artikel 3.17 van het Arbobesluit. De staatssecretaris moet bij het toepassen van deze bevoegdheid de hoogte van de boete afstemmen op de ernst van de overtreding en de mate waarin deze aan de overtreder kan worden verweten. Daarbij moet het bestuursorgaan rekening houden met de omstandigheden waaronder de overtreding is gepleegd. Dit is geregeld in artikel 5:46, tweede lid, van de Awb. De staatssecretaris kan omwille van de rechtseenheid en rechtszekerheid beleid toepassen over het wel of niet opleggen van een boete en het bepalen van de hoogte daarvan. Ook als de rechter het beleid niet onredelijk heeft bevonden, moet de staatssecretaris bij de toepassing daarvan in een individueel geval beoordelen of die toepassing in overeenstemming is met de hiervoor bedoelde wettelijke eisen aan de uitoefening van de boetebevoegdheid. Steeds moet de boete, zo nodig in aanvulling op of in afwijking van het beleid, zo worden vastgesteld dat deze evenredig is. De rechter toetst het besluit van het bestuursorgaan zonder terughoudendheid.

6.5. Dit betekent, anders dan de staatssecretaris betoogt, dat ook het gedeeltelijk voldoen aan een matigingsgrond op grond van artikel 5:46, tweede lid, van de Awb kan leiden tot matiging van de boete. Ook inspanningen die zijn verricht na de overtreding, ter voorkoming van verdere overtredingen, kunnen van betekenis zijn voor de beoordeling of de opgelegde boete evenredig is, zie de uitspraak van de Afdeling van 5 februari 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:369](#). Inspanningen achteraf kunnen alleen tot matiging leiden als deze adequaat zijn en uit eigen beweging en zo snel mogelijk zijn verricht.

6.6. [...] Hoewel het dus een jaar heeft geduurd tot een adequate maatregel was getroffen, was dat in dit geval zo snel als mogelijk. Omdat de maatregel adequaat is en uit eigen beweging en zo snel mogelijk is getroffen, bestaat reden de boete te matigen met 25%. Vergelijk ook de uitspraak van de Afdeling van 29 augustus 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2831](#).

6.7. Dat [appellante sub 2] nog meer inspanningen heeft verricht na afloop van de overtreding is positief voor het algemene veiligheidsbewustzijn, maar leidt niet tot een verdere matiging, omdat deze inspanningen niet zijn toegesneden op het voorkomen van deze specifieke overtreding. De omstandigheid dat [appellante sub 2] op het moment van het ongeval alle gevaren van verschuivende diepteliggers had onderkend en bezig was met het ontwikkelen van de H-frames leidt evenmin tot een verdere matiging. Deze omstandigheid is namelijk verwerkt in de matiging voor het installeren van de H-frames.

6.8. De Afdeling ziet in alle inspanningen tezamen bekeken ook geen reden om de boete verder te matigen. Het doel van de arboregelgeving is voorkomen dat werknemers door hun werk ziek worden of letsel oplopen. [appellante sub 2] heeft niet voorkomen dat een werkneemster letsel heeft opgelopen en heeft dus in zoverre niet aan de doelstellingen van de arboregelgeving voldaan. Hoewel duidelijk is dat [appellante sub 2] continu bezig is met het verbeteren van de veiligheid, onder andere door in te zetten op het veiligheidsbewustzijn van medewerkers, leidt dat niet tot het oordeel dat de boete, na matiging vanwege de inspanningen achteraf, onevenredig is. Zoals de

staatssecretaris ter zitting bij de Afdeling nader heeft toegelicht, kijkt hij naar de overtreding en de inspanningen die de werkgever heeft getroffen die zijn toegespitst op het voorkomen van de specifieke overtreding. Bij het bepalen van de hoogte van de boete is er rekening mee gehouden dat dit een eerste overtreding was. Als er sprake was geweest van recidive, was de boete hoger geweest.

6.9. Het nieuwe beleid, dat de minister per 13 oktober 2020 in de Beleidsregel heeft opgenomen, wordt buiten beschouwing gelaten. Toepassing van dit nieuwe beleid zou namelijk voor [appellante sub 2] tot een ongunstiger uitkomst leiden. Zie ook overweging 7.1 van de uitspraak van de Afdeling van 9 september 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2202](#). Het betoog van [appellante sub 2] over de redelijkheid van het nieuwe beleid hoeft daarom nu niet te worden beoordeeld.

Conclusie

7. Uit overweging 6.5 volgt dat het betoog van de staatssecretaris niet slaagt. De rechtbank heeft terecht de boete gematigd, maar verdere matiging van de boete, dat wil zeggen met 25%, acht de Afdeling passend. Het betoog van [appellante sub 2] slaagt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1112](#)

Zie in dit verband ook de uitspraken van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2021:1114](#) [ECLI:NL:RVS:2021:1116](#).

JnB 2021, 462

MK ABRS, 26-05-2021, 202002178/1/A3

Arbeidsomstandighedenbesluit (Arbobesluit) 3.16

ARBEIDSOMSTANDIGHEDENWET. BOETE. I.c. is matiging van het boetebedrag geboden, nu het slachtoffer in zekere mate roekeloos heeft gehandeld door de plaat op te tillen en het ongeval deels door zijn eigen schuld heeft plaatsgevonden.

[...] Bij besluit van [...] heeft de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid [appellante] een bestuurlijke boete opgelegd van € 10.800,00.

[...] 8. Hoewel de inspanningen van [appellante], gelet op wat is overwogen onder 6 en 7, niet voldoende waren voor de conclusie dat haar ter zake van die overtreding geen enkel verwijt valt te maken of zij op basis van de matigingsgronden van artikel 1, elfde lid, van de Beleidsregel verminderd verwijtbaar moet worden geacht, acht de Afdeling een matiging van het boetebedrag geboden, nu het slachtoffer in zekere mate roekeloos heeft gehandeld door de plaat op te tillen en het ongeval deels door zijn eigen schuld heeft plaatsgevonden. De plaat had een omvang van 80 bij 80 centimeter en kon gezien de aan de onderkant daarvan bevestigde constructie in de sparing slechts recht omhoog worden opgetild. Bij het schuin omhoog willen tillen van de plaat kon het slachtoffer weerstand bemerken. Voor het optillen van de plaat was dus een gerichte werkwijze vereist. Van het slachtoffer mocht daarom worden verwacht dat hij begreep dat de plaat geen afval was. Dit heeft het slachtoffer er niet van weerhouden om de plaat te verwijderen waarna hij door het gat in de vloer is gevallen.

Gelet op het bovenstaande is de Afdeling van oordeel dat de boete van € 10.800,00 gematigd dient te worden met 25%. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1111](#)

JnB 2021, 463

MK Rechtbank Gelderland, 15-01-2021 (publ. 19-05-2021), AWB 19/1622

staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, verweerder.

Arbeidsomstandighedenwet (Arbowet) 16 lid 10

Arbeidsomstandighedenbesluit (Arbobesluit) 4.48a lid 1, lid 2, 4.54a lid 1, 4.54d lid 1, lid 5

ARBEIDSOMSTANDIGHEDENWET. Boete in verband met overtredingen van het Arbobesluit. I.c. heeft verweerder onvoldoende aannemelijk gemaakt dat op het moment van de inspectie sprake was van asbestverwijderingswerkzaamheden als bedoeld in artikel 4:54a, eerste lid, van het Arbobesluit. Verweerder heeft ten onrechte aan eiseres boetes opgelegd wegens overtreding van artikel 4.48a, eerste lid, en artikel 4.54d, vijfde lid, van het Arbobesluit.

[ECLI:NL:RBGEL:2021:204](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Belastingdienst-Toeslagen

JnB 2021, 464

MK ABRS, 26-05-2021, 201908492/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Zorgverzekeringswet (Zvw) 1, 69

Wet op de zorgtoeslag (Wzt) 2, 3, 4

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. ZORGTOESLAG. WOONLANDFACTOR. I.c. moet het bestreden besluit worden vernietigd wegens een onjuiste toepassing van artikel 2, eerste lid, en artikel 3, eerste lid, van de Wzt.

[...] Bij besluit van 21 november 2018 heeft de Belastingdienst/Toeslagen het voorschot zorgtoeslag van [appellant] over 2018 herzien en vastgesteld op € 594,00.

[...] 4.1. Gelet op artikel 2, eerste lid, van de Wzt heeft een verzekerde, indien de normpremie voor die verzekerde in het berekeningsjaar minder bedraagt dan de standaardpremie in dat jaar, aanspraak op zorgtoeslag ter grootte van dat verschil en wordt voor een verzekerde met een partner daarbij tweemaal de standaardpremie in aanmerking genomen. Gelet op het eerste lid van artikel 3 van de Wzt, is de standaardpremie voor een persoon als bedoeld in artikel 69 van de Zorgverzekeringswet (hierna: Zvw) gelijk aan de standaardpremie vermenigvuldigd met de betreffende woonlandfactor. Niet in geschil is dat de partner van [appellant] een persoon is als bedoeld in artikel 69 van de Zvw.

De Belastingdienst/Toeslagen heeft de zorgtoeslag waarop [appellant] en zijn partner aanspraak kunnen maken vastgesteld door bij de standaardpremie ten behoeve van [appellant] (€ 1.530,00 voor 2017 en € 1.546,00 voor 2018) de standaardpremie vermenigvuldigd met de woonlandfactor voor Marokko voor zijn in dat land wonende partner (€ 19,125 voor 2017 en € 19,33 voor 2018) op te tellen. Het aldus verkregen totaalbedrag (€ 1.549,125 voor 2017 en € 1.565,33 voor 2018) is vervolgens verminderd met de normpremie voor verzekerden met een partner (€ 1.016,51 voor 2017 en € 971,42 voor 2018). Het verschil bedraagt in 2017 € 532,62 en in 2018 € 593,91. [appellant] en zijn partner kunnen aldus volgens de Belastingdienst/Toeslagen samen aanspraak maken op een bedrag aan zorgtoeslag van ongeveer € 44,00 per maand voor 2017 en ongeveer € 49,00 per maand voor 2018. Als [appellant] alleenstaand zou zijn geweest had hij in 2017 en 2018 aanspraak kunnen maken op de maximale zorgtoeslag van € 88,00 respectievelijk € 94,00 per maand.

4.2. De Afdeling is van oordeel dat dit niet de uitkomst is die de wetgever heeft beoogd. In de memorie van toelichting bij de wijziging van de Wzt (Kamerstukken II, 2006/07, 30 918, nr. 3, blz. 19)

staat dat als een man in Nederland woont en werkt en zijn partner in een verdragsland woont, conform de Awir het gezamenlijke gezinsinkomen bij de vaststelling van de zorgtoeslag wordt betrokken. Ook staat in de toelichting dat de man recht heeft op zorgtoeslag, waarbij de woonlandfactor 1 is, en dat de partner recht heeft op zorgtoeslag volgens de woonlandfactor van het verdragsland. De zorgtoeslagen moeten volgens de toelichting bij elkaar worden opgeteld en daarna door twee worden gedeeld. Gelet hierop heeft de Belastingdienst/Toeslagen ten onrechte de standaardpremies van [appellant] en zijn partner bij elkaar opgeteld en de normpremie daarop in mindering gebracht. De dienst had de zorgtoeslag van [appellant] en zijn partner apart moeten berekenen en de gevonden bedragen bij elkaar moeten optellen. Dit leidt tot de gezamenlijke aanspraak op zorgtoeslag van [appellant] en zijn partner. [appellant] heeft recht op de maximale zorgtoeslag van € 88,00 per maand in 2017 en € 94,00 per maand in 2018. Zijn partner heeft beide jaren recht op nul euro per maand. Samen hebben zij dus recht op een bedrag aan zorgtoeslag van € 88,00 per maand in 2017 en € 94,00 per maand in 2018.

Gelet op het voorgaande moet het besluit van 13 maart 2019 worden vernietigd wegens een onjuiste toepassing van artikel 2, eerste lid, en artikel 3, eerste lid, van de Wzt.

Het betoog slaagt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1072](#)

Zie in soortgelijke zin de uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2021:1071](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Kansspelen

JnB 2021, 465

MK Rechtbank Rotterdam, 12-05-2021 (publ. 20-05-2021), ROT 19/2248

burgemeester van Vlaardingen, verweerder.

Wet op de kansspelen (Wok)

Verordening Speelautomatenhal 2008 Vlaardingen (Verordening 2008)

Verordening Speelautomatenhal Vlaardingen 2017 (Verordening 2017)

KANSSPELEN. De Verordening 2017 en de Nadere regels bieden op zich voldoende mededingingsruimte aan potentiële gegadigden voor een vergunning voor het exploiteren van een speelautomatenhal in de gemeente Vlaardingen. Met de in de Verordening 2017 opgenomen eis dat een speelautomatenhal deel moet uitmaken van een breder amusementsbedrijf worden echter niet de belangen van de Wok behartigd. Door die bepaling op te nemen in de Verordening 2017 is de gemeenteraad buiten de grenzen van zijn verordende bevoegdheid getreden. Om die reden moet aan de bepalingen die betrekking hebben op deze eis verbindende kracht worden ontnomen.

[ECLI:NL:RBROT:2021:4256](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Meststoffenwet

JnB 2021, 466

MK CBB, 25-05-2021, 19/301

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, verweerder.
Meststoffenwet (Msw) 1, 23 lid 3, 38 lid 2

Uitvoeringsbesluit Msw 72b lid 1

MESTSTOFFENWET. FOSFAATRECHT. Verweerder heeft bij het per 1 januari 2018 vaststellen van fosfaatrecht onderscheid gemaakt tussen (een grote groep) deelnemers aan de BEP-pilot vanaf 2015 en (een kleinere groep) deelnemers vanaf latere jaren, waaronder appellante. Verweerder heeft voor dat onderscheid geen deugdelijke motivering gegeven. In aanmerking genomen dat verweerder daar amper de gelegenheid voor heeft gehad, verbindt het College daaraan de gevolgtrekking dat verweerder het bestreden besluit ook niet deugdelijk kan motiveren. Daarom oordeelt het College het bestreden besluit in strijd met het verbod van willekeur. Verweerder heeft ten onrechte in het geval van appellante bij het vaststellen van haar fosfaatrecht geen rekening gehouden met haar BEP-ontheffing en ten onrechte de generieke korting opgelegd.

[ECLI:NL:CBB:2021:516](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet arbeid vreemdelingen

JnB 2021, 467

MK ABRs, 26-05-2021, 201906582/1/V6

staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Wet arbeid vreemdelingen (Wav) 2, 19a lid 1, 19d lid 6

Beleidsregel boeteoplegging Wet arbeid vreemdelingen 2017 (geldend tot 31 maart 2020) 11

Beleidsregel boeteoplegging Wet arbeid vreemdelingen 2020 (geldend vanaf 31 maart 2020)

WAV. BOETE. Ook als de rechter het beleid niet onredelijk heeft bevonden, moet de minister bij de toepassing daarvan in een individueel geval beoordelen of die toepassing in overeenstemming is met de bedoelde wettelijke eisen aan de uitoefening van de boetebevoegdheid. Steeds moet de boete, zo nodig in aanvulling op of in afwijking van het beleid, zo worden vastgesteld dat deze evenredig is. De rechter toetst het besluit van de minister ex nunc en zonder terughoudendheid. I.c. vormt de boete geen evenredige sanctie. Alleen al hierom is er aanleiding voor een verdergaande matiging. Gegeven de ernst van de overtreding acht de Afdeling een matiging van de boete met 75% passend en geboden.

[...] Bij besluit van 4 november 2016 heeft de staatssecretaris [appellante] een boete opgelegd van € 4.000,00 wegens overtreding van artikel 2, eerste lid, van de Wet arbeid vreemdelingen (hierna: de Wav).

[...] 4.1. De minister is op grond van artikel 19a, eerste lid, van de Wav bevoegd tot het opleggen van een boete wegens overtreding van artikel 2, eerste lid, van de Wav. De minister moet bij het toepassen van deze bevoegdheid de hoogte van de boete afstemmen op de ernst van de overtreding en de mate waarin deze aan de overtreder kan worden verweten. Daarbij moet rekening worden gehouden met de omstandigheden waaronder de overtreding is gepleegd. Dit is geregeld in artikel 5:46, tweede lid, van de Awb. De minister heeft beleidsregels vastgesteld waarin de boetebedragen voor de overtredingen zijn vastgesteld (artikel 19d, zesde lid, van de Wav). Ook als de rechter het beleid niet onredelijk heeft bevonden, moet de minister bij de toepassing daarvan in

een individueel geval beoordelen of die toepassing in overeenstemming is met de hiervoor bedoelde wettelijke eisen aan de uitoefening van de boetebevoegdheid. Steeds moet de boete, zo nodig in aanvulling op of in afwijking van het beleid, zo worden vastgesteld dat deze evenredig is. De rechter toetst het besluit van de minister ex nunc en zonder terughoudendheid.

4.2. In situaties waarin verwijtbaarheid volledig ontbreekt, bestaat geen grond voor boeteoplegging. Die situatie doet zich in elk geval voor als de overtreder aannemelijk heeft gemaakt dat hij alles wat redelijkerwijs mogelijk was heeft gedaan om de overtreding te voorkomen. Een verminderde mate van verwijtbaarheid kan aanleiding geven de boete te matigen.

4.3. Onder verwijzing naar de uitspraak van 17 april 2013 [Red: [ECLI:NL:RVS:2013:BZ7772](#)] overweegt de Afdeling dat zij dient te beoordelen of gelet op het samenstel van omstandigheden de opgelegde boete, in het licht van de met de Wav beoogde doelstellingen, met de in artikel 5:46 van de Awb neergelegde eisen strookt en dus een evenredige sanctie vormt. Bij deze beoordeling is van belang dat uit de Beleidsregel 2020 volgt dat de in de bijlage weergegeven matigingsgronden in overeenstemming zijn gebracht met de uitgebreidere toegang tot de arbeidsmarkt voor studenten tot maximaal zestien uur per week (Stcr. 2020, 18106). Volgens Bijlage II bij de Beleidsregel 2020 matigt de minister de boete als de vreemdeling rechtmatig verblijf in Nederland had als student, er geen redenen zijn waarom geen tewerkstellingsvergunning zou worden afgegeven als deze was aangevraagd, de vreemdeling volgens de op zijn verblijfsdocument vermelde arbeidsmarktaantekening arbeid van bijkomende aard mocht verrichten en de vreemdeling maximaal zestien uur per week had gewerkt zonder tewerkstellingsvergunning. De minister heeft ter zitting bij de Afdeling bevestigd dat als [appellante] dezelfde overtreding op dat moment en onder dezelfde omstandigheden had gepleegd, dat zou hebben geleid tot een verdere matiging van de boete met 75% van het boetebedrag van € 8.000,00. Verder is van belang dat op grond van de toelichting bij de Beleidsregel 2020 (Stcr. 2020, nr. 18106) in het algemeen geldt dat op een voorafgaand aan de inwerkingtreding van deze beleidsregel begane overtreding, waarvoor een nog niet in rechte vaststaande boete is opgelegd, de voor de overtreder meest gunstige bepaling wordt toegepast. Hieruit volgt dat de minister het niet redelijk acht om in zo een situatie het oude minder gunstige boetebeleid toe te passen.

4.4. Tegen deze achtergrond en in aanmerking genomen de in 2 en 3 weergegeven omstandigheden, strookt de opgelegde boete, ook na matiging door de minister met 50%, niet met de in artikel 5:46 van de Awb neergelegde eisen en vormt dus geen evenredige sanctie. Alleen al hierom ziet de Afdeling aanleiding voor een verdergaande matiging. Gegeven de ernst van de overtreding acht de Afdeling een matiging van de boete met 75% passend en geboden. Anders dan [appellante] heeft betoogd, ziet de Afdeling geen aanleiding om af te zien van boeteoplegging. Van een situatie waarin de verwijtbaarheid volledig ontbreekt, is namelijk geen sprake. Aan [appellante] was op haar verzoek ten behoeve van de vreemdeling een tewerkstellingsvergunning verleend voor maximaal acht uur per week. [appellante] heeft de vreemdeling meer uren laten werken dan het aantal vergunde uren. Gelet op de op haar rustende verantwoordelijkheid als werkgever, heeft [appellante] niet de van haar te vergen maximale zorg betracht om overtreding van de Wav te voorkomen. Het lag op de weg van [appellante] om de vreemdeling geen arbeid te laten verrichten gedurende de uren dat geen tewerkstellingsvergunning was verleend. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1097](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2021, 468

MK ABRS, 26-05-2021, 202003270/1/V2
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2

ASIEL. Nareis. WBV 2017/9 geen aanscherping van het nareisbeleid. Ook onder het ten tijde van de aanvraag geldende nareisbeleid nam de staatssecretaris bij het beoordelen van de feitelijke gezinsband omstandigheden mee die zich pas voordeden na de binnenkomst van referent en na de indiening van de mvv-aanvraag.

2. In de eerste grief klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij een onjuist toetsingskader heeft toegepast door uit te gaan van de versie van zijn beleid zoals dat luidde ten tijde van het bestreden besluit (WBV 2017/9), omdat dit een voor de vreemdeling ongunstige aanscherping van dat beleid bevat. Volgens de staatssecretaris is van zo'n aanscherping geen sprake, omdat hij ook al onder de ten tijde van de aanvraag geldende versie van het beleid contra-indicaties tegenwierp die pas optreden na de binnenkomst van een referent in Nederland.

2.1. Het nareisbeleid van de staatssecretaris is opgenomen onder paragraaf C2/4.1 van de Vc 2000. Ten tijde van de mvv-aanvraag gold de versie van het beleid zoals opgenomen in besluit WBV 2015/10. Met betrekking tot nareisaanvragen van meerderjarige kinderen luidde de tekst van deze versie als volgt: '[...] Voor meerderjarige kinderen geldt eveneens dat het kind feitelijk moet behoren tot het gezin van de referent. In dit geval moet er sprake zijn van een normale afhankelijkheidsrelatie tussen de referent en het meerderjarige kind en dient de referent aan te tonen dat het meerderjarig kind in het buitenland altijd feitelijk tot zijn gezin heeft behoord en dat die feitelijke gezinsband niet verbroken is. Voor de beoordeling of het meerderjarig kind feitelijk behoort tot het gezin wordt niet alleen betrokken de gezinssituatie ten tijde van de beoordeling van de aanvraag, maar ook de gezinssituatie ten tijde van het vertrek van de hoofdpersoon uit het land van herkomst (dan wel land van bestendig verblijf). [...]'

2.2. Na de indiening van de aanvraag is deze tekst van paragraaf C2/4.1 van de Vc 2000 gewijzigd (zie besluit WBV 2016/13). Die gewijzigde tekst is gehandhaafd onder besluit WBV 2017/9, dat het nareisbeleid bevat dat gold ten tijde van het besluit op bezwaar. Deze tekst luidde, voor zover hier relevant: '[...] Voor de beoordeling of het meerderjarige kind feitelijk behoort tot het gezin, is het moment van binnenkomst van de referent in Nederland leidend en betreft de IND ook uitdrukkelijk de gezinssituatie ten tijde van het vertrek van de hoofdpersoon uit het land van herkomst (dan wel land van bestendig verblijf). De IND beoordeelt of zich na binnenkomst van de referent in Nederland omstandigheden hebben voorgedaan waardoor kan worden aangenomen dat de feitelijke gezinsband is verbroken. [...]'

2.3. Uit een vergelijking van deze twee tekstversies volgt dat de staatssecretaris bij het beoordelen van de feitelijke gezinsband ook al onder het ten tijde van de aanvraag geldende nareisbeleid omstandigheden meenam die zich pas voordeden na de binnenkomst van referent en na de indiening van de mvv-aanvraag. Uit de tekst van WBV 2015/10 volgt immers dat de staatssecretaris uitgaat van de gezinssituatie zoals deze is op het moment dat hij de aanvraag beoordeelt (vergelijk in dat verband ook de uitspraak van de Afdeling van 9 november 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:3067](#), r.o. 5.1). Dit is noodzakelijkerwijs een later moment dan het moment waarop de desbetreffende referent Nederland is binnengereisd en dan het moment waarop deze een mvv-aanvraag in het kader van nareis heeft ingediend. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, bevat de hierboven geciteerde

tekst zoals deze luidde onder WBV 2017/9 dan ook geen aanscherping van het nareisbeleid. Dit wordt verder onderstreept door de toelichting bij besluit WBV 2016/13, waarin staat vermeld dat de tekstwijziging is bedoeld als een verduidelijking van de wijze waarop de feitelijke gezinsband wordt beoordeeld bij een mvv-aanvraag in het kader van nareis, en wat daarbij het toetsmoment is (nota van toelichting, blz. 52; Stcrt. 2016, 51586).

[ECLI:NL:RVS:2021:1085](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2021, 469

MK ABRS, 26-05-2021, 201908576/1/V1, 202004917/1/V1 en 202005113/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening 604/2013 27 lid 3, 29 lid 1

Awb 8:81 lid 1, 8:108 lid 1

Vw 2000 28 lid 1, 73 lid 1, 82 lid 1

Vb 2000 3.48 lid 1 a, 7.3 lid 1

DUBLINVERORDENING. PREJUDICIËLE VERWIJZING. Is het toekennen van opschortende werking van de overdrachtstermijn aan een bezwaar of beroep tegen de afwijzing van een aanvraag om een verblijfsvergunning in verband met mensenhandel, in strijd met de Dublinverordening?

1. Deze verwijzingsuitspraak gaat over de artikelen 29, eerste lid, en 27, derde lid, van Verordening 604/2013 (PB 2013, L 180; hierna: de Dublinverordening). Deze artikelen hebben betrekking op de termijn waarbinnen een vreemdeling kan worden overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat (hierna: overdrachtstermijn) en op de opschorting van die termijn bij een beroep of bezwaar tegen het overdrachtsbesluit. Volgens het Nederlandse vreemdelingenbeleid wordt de overdrachtstermijn ook opgeschort, als een vreemdeling tijdens de Dublinprocedure een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning indient, omdat hij stelt in Nederland en/of in de verantwoordelijke lidstaat slachtoffer te zijn geworden van mensenhandel en de vreemdeling tegen de afwijzing van die aanvraag bezwaar maakt. Omdat de vreemdeling ingevolge de Nederlandse Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) de behandeling van dat bezwaar in Nederland mag afwachten, is overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat gedurende die tijd namelijk feitelijk niet mogelijk.

De vraag is of de genoemde bepalingen van de Dublinverordening zich tegen dit Nederlandse systeem verzetten. [...]

Prejudiciële vraag

11. Samenvattend leidt de Afdeling uit de letterlijke lezing van de artikelen 27, derde lid, en 29, eerste lid, van de Dublinverordening af dat deze artikelen zich mogelijk verzetten tegen het opschorten van de uitvoering van een overdrachtsbesluit door een bezwaar tegen de afwijzing van een aanvraag om verblijf wegens slachtofferschap van mensenhandel of, meer in het algemeen, tegen de schorsende werking van een bezwaar tegen een ander besluit dan het overdrachtsbesluit. Anderzijds zijn er verschillende argumenten, die ook worden ondersteund door rechtspraak van het Hof van Justitie, die leiden tot de tegenovergestelde conclusie. De Afdeling ziet zich daarom genoodzaakt het Hof te verzoeken bij wijze van prejudiciële beslissing uitspraak te doen over de volgende vraag:

Moeten de artikelen 27, derde lid, en 29, van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (PB 2013, L 180), aldus worden uitgelegd, dat zij zich niet verzetten tegen nationale regelgeving zoals hier aan de orde, waarin een lidstaat heeft gekozen voor uitvoering van artikel 27, derde lid, aanhef en onder c, maar ook opschortende werking van de uitvoering van een overdrachtsbesluit heeft toegekend aan een bezwaar of beroep tegen een besluit in een procedure over een aanvraag om een verblijfsvergunning in verband met mensenhandel, niet zijnde een overdrachtsbesluit, dat wel de feitelijke overdracht tijdelijk verhindert?

12. De behandeling van de hoger beroepen zal worden geschorst totdat het Hof uitspraak heeft gedaan.

[ECLI:NL:RVS:2021:1124](#)

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB 2021, 470

HvJEU, Conclusie A-G J. Richard De La Tour, 12-05-2021, C-91/20

LW tegen Duitsland.

Richtlijn 2011/95/EU

KWALIFICATIERICHTLIJN. Nationale bepaling die de internationale bescherming uitbreidt tot het minderjarige kind van een persoon die internationale bescherming geniet.

3. De vraag die in casu aan het Hof wordt voorgelegd, is of het Unierecht, en meer in het bijzonder richtlijn 2011/95, een lidstaat toestaat om, teneinde te waarborgen dat het gezin van een vluchteling in stand wordt gehouden, een wettelijke regeling vast te stellen op grond waarvan de bevoegde nationale autoriteit dezelfde internationale bescherming toekent aan het minderjarige kind van deze vluchteling, zonder dat deze autoriteit de situatie waarin deze minderjarige verkeert individueel onderzoekt en ongeacht of hij in de zin van deze richtlijn behoefte aan internationale bescherming heeft.

4. Deze vraag is aan de orde in het kader van een geding tussen LW, een meisje met de Tunesische nationaliteit, en het Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (federale dienst voor migratie en vluchtelingen, Duitsland; hierna: „Bundesamt“) over een beschikking waarbij het Bundesamt heeft geweigerd haar de vluchtelingenstatus toe te kennen die haar vader van Syrische afkomst heeft verkregen. Het Bundesamt was van mening dat dit kind niet voldeed aan de materiële voorwaarden voor toekenning van deze status en dat zij aanspraak kon maken op de nationale bescherming van haar land van herkomst.

5. In deze zaak wordt het Hof verzocht te bepalen in hoeverre een lidstaat gebruik kan maken van de beoordelingsmarge die hem bij artikel 3 van richtlijn 2011/95 is verleend om de kring van personen die internationale bescherming genieten, uit te breiden tot de gezinsleden van een vluchteling of van een persoon die subsidiaire bescherming geniet, teneinde de instandhouding van het gezin van laatstgenoemden te waarborgen. De onderhavige zaak houdt dus verband met een klassiek probleem, namelijk het vinden van een evenwicht tussen verschillende fundamentele doelstellingen, te weten het waarborgen van het asielrecht en het waarborgen van de eerbiediging van het gezinsleven van de persoon die internationale bescherming geniet, en tevens met de noodzaak om deze doelstellingen te verwezenlijken en de mogelijkheid om dit te doen zonder

inbreuk te maken op de specifieke gebieden van elk van de daartoe door de Uniewetgever ingevoerde regelingen.

V. Conclusie

144. Gelet op het voorgaande geef ik het Hof in overweging, de door het Bundesverwaltungsgericht gestelde prejudiciële vragen te beantwoorden als volgt:

„1) Artikel 23, lid 2, van richtlijn 2011/95/EU [Red: Kwalificatierichtlijn], moet aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale wettelijke regeling als aan de orde in het hoofdgeding, op grond waarvan de bevoegde nationale autoriteit de instandhouding van het gezin van de persoon die internationale bescherming geniet, beoogt te waarborgen door deze bescherming toe te kennen aan zijn gezinsleden, en in het bijzonder aan zijn minderjarige kind, die zelf niet in aanmerking komen voor internationale bescherming.

2) Artikel 3 van richtlijn 2011/95 moet aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan een nationale wettelijke regeling als aan de orde in het hoofdgeding, op grond waarvan de bevoegde nationale autoriteit de instandhouding van het gezin van de vluchteling of van de persoon die de subsidiairebeschermingsstatus heeft, beoogt te waarborgen door internationale bescherming toe te kennen aan het minderjarige kind van deze laatste, zonder dat het verzoek individueel wordt onderzocht en ongeacht of uit de situatie van dit kind blijkt dat er behoefte bestaat aan internationale bescherming in de zin van deze richtlijn of dat er een verband bestaat met de logica van de internationale bescherming.”

[ECLI:EU:C:2021:384](#)

JnB 2021, 471

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door België bij HvJEU op 09-04-2021, C-230/21

Richtlijn 2003/86/EG

GEZINSHERENIGINGSRICHTLIJN. PREJUDICIËLE VERWIJZING. Dient het Unierecht, in het bijzonder artikel 2, f) in samenhang met artikel 10.3, a), van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging zo te worden uitgelegd dat een “alleenstaande minderjarige” vluchteling, die in een lidstaat verblijft, volgens zijn nationale wet ‘ongetrouwd’ moet zijn om het recht op gezinshereniging met bloedverwanten in rechtstreekse opgaande lijn te openen? Zoja, kan een minderjarige vluchteling, van wie het in het buitenland aangegane huwelijk omwille van redenen van openbare orde niet wordt erkend, als “alleenstaande minderjarige” worden beschouwd, zoals bedoeld in de artikelen 2, f) en 10.3 van de richtlijn 2003/86/EG?

[C-230/21](#)

JnB 2021, 472

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door Italië bij HvJEU op 08-04-2021, C-228/21

Verordening (EU) nr. 604/2013

DUBLINVERORDENING. PREJUDICIËLE VERWIJZING. Gevolgen niet-nakoming informatieplicht bij rechtsmiddel tegen overdrachtsbesluit.

1) Moet artikel 4 van verordening (EU) nr. 604/2013 aldus worden uitgelegd dat in het kader van een krachtens artikel 27 van die verordening ingesteld rechtsmiddel tegen een overdrachtsbesluit dat overeenkomstig het mechanisme van artikel 26 van die verordening en op basis van de terugnameverplichting van artikel 18, lid 1, onder b), daarvan door een lidstaat is vastgesteld, als

enige grief kan worden aangevoerd dat de staat die het overdrachtsbesluit heeft vastgesteld, heeft nagelaten de in artikel 4, lid 2, van de verordening bedoelde informatiebrochure te verstrekken?

2) Moet artikel 27 van de verordening, gelezen in samenhang met de overwegingen 18 en 19 en artikel 4 daarvan, aldus worden uitgelegd dat het daadwerkelijke rechtsmiddel, indien wordt vastgesteld dat de in artikel 4 neergelegde verplichtingen niet zijn nagekomen, vereist dat de rechter het overdrachtsbesluit nietig verklaart?

3) Indien vraag 2) ontkennend wordt beantwoord, moet artikel 27 van de verordening, gelezen in samenhang met de overwegingen 18 en 19 en artikel 4 daarvan, dan aldus worden uitgelegd dat het daadwerkelijke rechtsmiddel, indien wordt vastgesteld dat de in artikel 4 neergelegde verplichtingen niet zijn nagekomen, vereist dat de rechter de relevantie van die niet-nakoming beoordeelt in het licht van de door de verzoeker aangevoerde omstandigheden, en het hem is toegestaan het overdrachtsbesluit te bevestigen in alle gevallen waarin er geen redenen blijken te zijn om een overdrachtsbesluit met een andere inhoud vast te stellen?

[C-228/21](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2021, 473

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 27-05-2021, NL21.7779

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Omdat verweerder in de voortgangsrapportage enkel heeft volstaan met een korte opsomming van de verrichte inspanningen om met eiser te kunnen spreken en niet heeft onderbouwd dat overdracht daadwerkelijk gerealiseerd zal kunnen worden en binnen welke termijn, stelt de rechtbank vast dat verdere voortdrijving van de detentie onrechtmatig is.

Het karakter van vrijheidsbeneming en het Unierechtelijke daadwerkelijke rechtsmiddel dat de rechter moet bieden indien om invrijheidstelling wordt verzocht, verdragen zich niet met het laten voortduren van detentie omdat eiser wellicht baat heeft bij medische behandeling die hij thans verkrijgt op de locatie waar hij de detentie ondergaat.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:5369](#)

[Naar inhoudsopgave](#)